

Георги Райчевъ

СЛЪПИЯТЪ ДОБРУДЖАНЕЦЪ

Дѣдо Цани бѣше отъ прочутото добруджанско село Малка Кайнарджа. Той бѣше слѣпъ отъ две години. И по-рано очитѣ му боледуваха, сълзѣха, и той недо-виждаше. Но откакто румѣнитѣ погубиха най-голѣмия му синѣ, Петко, старецътъ много плака за него и съвсемъ ослѣпѣ. Оттогава снахитѣ му и останалитѣ му двама сино-ве, Найденъ и Колю, го настаниха въ една малка стаица. Бабичката си бѣше изгубилъ отдавна. Затова дѣдо Цани си заживѣ самъ-саменичкѣ въ стаичката, мислѣше си за Петка и доброто време, когато тукъ бѣше бѣлгарско, плачеше и бършеше съ ржавъ зачервенитѣ си слѣпи очи. Полека-лека старецътъ привикна да си приказва самъ на гласъ. Говорѣше си така по цѣли часове. И колкото днитѣ минаваха, толкова повече се загубваха за него границитѣ между миналото, сегашното и бж-дещето.

— Петко, Петко, — мѣлвѣше той и струваше му се, че вижда предъ себе си все такъвъ здравъ и левентъ покойния си синѣ: — нали ти думамъ Петко, стани